

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.961 van 5 mei 2003
in de zaak A. 85.329/IX-1903.**

In zake : XXXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. DEJONGHE,
 kantoor houdende te ANTWERPEN,
 Terlinckstraat 33

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Pensioenen.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat XXXX op 9 juli 1999 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 26 april 1999 van de
commissie van beroep voor vergoedingspensioenen waarbij zijn beroep ontvankelijk
maar niet gegrond wordt verklaard en waarbij wordt vastgesteld dat er geen reden
is tot herziening van de beslissing van 8 april 1997;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van
wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. VANDER
ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2001 die de neerlegging
ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DEJONGHE, die verschijnt voor verzoeker, en van eerste attaché van Financiën J. HEEMERYCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten van de Raad van State vraagt "dat de identiteit van de verzoekende partij niet zou worden vermeld bij de publicatie van het arrest van de Raad van State in onderhavige zaak"; dat niets zich tegen de depersonalisatie bij de publicatie van het arrest verzet;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

2.1. XXXX (° 2/9/65) breekt bij een val tussen wal en schip op 26 oktober 1983 te Rotterdam het linkeronderbeen.

Op 1 maart 1984 wordt hij als soldaat-milicien onder de wapens geroepen.

Op 30 augustus 1984 wordt hij in het Militair Hospitaal van Keulen geopereerd voor een geïnfecteerd haematoom aan het linker scheenbeen.

2.2. Verzoeker vraagt op 18 maart 1985 een vergoedingspensioen aan voor een infectie aan het linkeronderbeen. Volgens zijn verklaring is de aandoening opgedaan "tijdens de dienst en door het feit van de dienst".

2.3. De Gerechtelijk Geneeskundige Dienst (GGD) stelt in zijn protocol van 15 januari 1986 een aanrekenbare invaliditeit van 15 % vast voor "letsel linkeronderbeen - sekwel osteomyelitis".

2.4. De commissie voor vergoedingspensioenen verwerpt op 8 april 1987 de pensioenaanvraag, omdat "verzoeker op het ogenblik van het ongeval nog niet onder de wapens was en (er dan ook) geen sprake kan zijn van enig verband tussen het letsel of operatie en de militaire dienst".

Tegen deze beslissing wordt geen beroep aangetekend.

2.5.1. Op 3 februari 1997 wordt een aanvraag om herziening wegens "vergissing en nieuwe gegevens" ingediend.

Deze aanvraag steunt op het deskundig verslag van 10 april 1996 van Prof. Dr. HÄNSCH, die besluit dat betrokkene op 26 oktober 1983 een gesloten linker onderbeenbreuk opliep, dat er zich na 26 oktober 1983 en voor 30 augustus 1984 een spierhernia ontwikkelde als gevolg van die breuk, en dat zich na en wegens de heilkundige correctie van de spierhernia - in het militair ziekenhuis te Aken - een geïnfecteerd hematoom en osteomyelitis ontwikkeld heeft, welke na een insidieus verloop tot uiting kwam in juli 1993.

Volgens de aanvraag tot herziening heeft de commissie voor vergoedingspensioenen "geen onderscheid gemaakt tussen de oorspronkelijke hernia

naar aanleiding van de val en het later opgetreden hematoom naar aanleiding van de operatie".

Nog volgens de aanvraag heeft de commissie geen aandacht besteed aan de ingrepen die hij op 4 oktober 1984 en 22 november 1984 heeft ondergaan. Zij heeft aldus een vergissing begaan. Daarenboven hebben zich "nieuwe gegevens" voorgedaan waar de commissie "destijds geen rekening kan gehouden hebben", meer bepaald de infectie die hij in 1993 opgelopen heeft en die door de deskundige HÄNSCH in oorzakelijk verband zijn gesteld met de heelkundige ingreep van 30 augustus 1984.

2.5.2. De commissie voor vergoedingspensioenen verwerpt op 30 april 1998 de herzieningsaanvraag omdat de deskundige Prof. Dr. HÄNSCH stelt "dat het optreden van een hematoom na een heelkundige ingreep, gepaard gaande met een secundaire infectie, als een medisch aanvaardbaar risico moet worden beschouwd en dat er met betrekking tot de heelkundige ingrepen geen argumenten zijn om een nalatigheid of een fout te weerhouden".

2.6.1. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 19 juni 1998 hoger beroep aan.

2.6.2. Op 26 april 1999 wordt dit hoger beroep door de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen verworpen op grond van de volgende motieven :

"Overwegende dat de herziening een uitzonderingsprocedure is die niet mag bestaan in een verschil van beoordeling van onveranderd gebleven gegevens;

Overwegende dat de vergissing overeenkomstig artikel 40 een materiële, feitelijke vergissing dient te zijn. Juridische vergissingen, andere medische interpretaties, onvoldoende of gebrek aan motivering kunnen geen aanleiding geven tot de herziening.

Wanneer betrokkene een medisch expertiseverslag van 1993 aanhaalt om te stellen dat er een onderscheid diende gemaakt te worden tussen de operatie zelf en het voorafgaandelijk ongeval dan bewijst ze geen feitelijke vergissing in de aangevochten beslissing. Mogelijk bestaat er een juridische vergissing door de operatie tijdens de legerdienst in verband met een kwaal opgelopen voor de legerdienst niet te aanvaarden als dienstfeit maar juridische vergissingen kunnen niet rechtgezet worden in een procedure artikel 40. Wanneer de Commissie

zowel de operatie als het ongeval niet wijt aan de dienst, is het van geen belang of de invaliditeit al dan niet rechtstreeks het gevolg is van de operatie.

De ingrepen die plaatsvonden in het militair hospitaal op 04.10 en 22.11.1984 worden besproken in het verslag van de GGD. De commissie had er dus kennis van. Dat ze niet vernoemd worden in het verslag, betekent niet dat er een feitelijke vergissing gebeurde.

In de aanvraag om herziening wordt er nergens een materiële vergissing bewezen.

Overwegende dat de enig nieuwe gegevens voortkomen uit het gerechtskundig verslag van prof. HÄNSCH. Dat dit stuk alleen dient onderzocht te worden en dat men dient na te gaan of de commissie tot een andere dan de genomen beslissing zou gekomen zijn indien ze deze gegevens had gekend.

Dat er een infectie ontstaan is na de operatie is geen nieuw gegeven.

Betrokkene heeft het duidelijk vermeld in zijn antwoord op de vragenlijst.

De GGD heeft in haar verslag 15 % toegekend voor de osteomyelitis (ontsteking van het beenmerg). Het onderscheid dat volgens betrokkene dient gemaakt te worden (zich steunende op het verslag van prof HÄNSCH) tussen de invaliditeit die volgt uit het ongeval en deze die ontstaat door de operatie, is niet relevant wanneer de Commissie geoordeeld heeft dat het ongeval en ook de latere gevolgen nl. de ontwikkeling van de spierhernia en de heilkundige correctie van de spierhernia (de operatie van 30 augustus) niet te wijten zijn aan de dienst. De Commissie wist dat de operatie plaatsgevonden heeft tijdens de legerdienst maar ze was van oordeel dat een operatie ten gevolge van een beenbreuk opgelopen voor de indiensttreding geen verband houdt met de dienst.

Ze motiveert heel duidelijk : 'Aangezien aanzoeker op het ogenblik van het ongeval nog niet onder de wapens was, kan er ook geen sprake zijn van enig verband tussen het letsel of de operatie en de militaire dienst. Dit is een juridische stellingname die enkel en alleen kan aangevochten worden in beroep of eventueel bij een beroepsbeslissing voor de Raad van State maar niet in een procedure artikel 40.

Het verslag van prof. HÄNSCH bevat geen enkel nieuw element waardoor de beslissing anders zou genomen geweest zijn, daar de Commissie zowel het ongeval als de operatie verworpen heeft als zijnde geen verband hebbend met de dienst.

De Commissie is niet bevoegd om kennis te nemen van een aanvraag waarbij verzoeker haar vraagt de feiten juridisch anders te gaan beoordelen dan in de oorspronkelijke beslissing.

De Commissie heeft beslist dat het ongeval zich niet heeft voorgedaan tijdens de legerdienst en dat de gevolgen van een operatie tijdens de legerdienst ten gevolge van dergelijk ongeval ook niet vergoedbaar zijn door de S.W.V.P.

Dit is een puur juridische stellingname, die losstaat van een al dan niet juist omschrijving van de kwaal of van gelijk welk medisch gegeven terzake".

Van deze beslissing wordt thans de vernietiging gevorderd.

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 40 van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen, doordat de commissie van beroep ten onrechte van oordeel is dat het verslag van prof. HÄNSCH geen enkel nieuw gegeven bevat, terwijl die deskundige nochtans duidelijk stelt dat “de heelkundige ingreep van 30 augustus 1984 aan de oorsprong ligt van de verwikkelingen, nl. het geïnfecteerd hematoom en de osteomyelitis welke na een insidieus verloop tot uiting kwam in de loop van de maand juli 1993” en terwijl “het beginnend osteomyelitis, de verschillende medische behandelingen en het expertisverslag van Professor HÄNSCH elementen vormen (...) die niet bestonden op 8 april 1987”;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat herziening enkel mogelijk is wanneer de aangevoerde gegevens nieuw zijn en zij “moeten doen besluiten tot een andere toedracht van de feiten dan die welke vastgesteld zijn door de beslissing waarvan de herziening wordt aangevraagd” terwijl het ontstaan van een nieuwe invaliditeit de grondslag van de beslissing waarvan de herziening wordt gevraagd niet beïnvloedt, dat de GGD reeds in zijn protocol van 15 januari 1986 een invaliditeit van 15% had voorgesteld als gevolg van de operatie van 30 augustus 1984 maar dat de commissie toch geoordeeld heeft dat deze invaliditeit niet aanrekenbaar was omdat zij beschouwd werd als een later gevolg van een ongeval dat zich vóór de legerdienst had voorgedaan; dat zij daaraan toevoegt dat de commissie van beroep in een uitvoerig gemotiveerde beslissing uiteenzet waarom de nieuwe gegevens, die in de herzieningsaanvraag worden aangevoerd, geen invloed hebben op de vroegere besluitvorming en zij daarmee artikel 40 van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen correct heeft toegepast;

3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat artikel 40 van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen niet vereist dat de gegevens die voor de herziening worden aangevoerd invloed dienen te hebben op de beslissing waarvan de herziening gevraagd wordt en dat in ieder geval het verslag van dr. HÄNSCH een invloed heeft op die beslissing,

aangezien daarin duidelijk wordt besloten tot het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de operatie in het militair ziekenhuis enerzijds en het geïnfecteerd hematoom en de osteomyelitis anderzijds en aangezien de commissie van beroep daarin duidelijk kon lezen dat de commissie indertijd een vergissing heeft begaan door tegen het advies van de GGD in, geen vergoedingspensioen toe te kennen;

3.4.1. Overwegende dat artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen de herziening van beslissingen mogelijk maakt “wanneer nieuwe gegevens aangevoerd worden en de herziening rechtvaardigen”; dat de herziening een uitzonderingsprocedure is die aan een definitief geworden beslissing afbreuk kan doen zodat de desbetreffende voorschriften beperkend uitgelegd moeten worden; dat een gegeven pas dan als een “nieuw gegeven” in aanmerking kan worden genomen wanneer het de grondslag zelf wijzigt van de beslissing waarvan de herziening wordt gevraagd;

3.4.2. Overwegende dat de beslissing waarvan de herziening wordt gevorderd steunt op het ontbreken van enig verband, niet alleen tussen het letsel -het ongeval- en de militaire dienst maar ook tussen de operatie van 30 augustus 1984 en de militaire dienst; dat het verslag van dr. HÄNSCH gewis het verband legt tussen de operatie van verzoeker in het militair hospitaal op 30 augustus 1984 en de latere verwickelingen, maar dat dit verslag geen oorzakelijk verband aantoont tussen de militaire dienst en de operatie van 30 augustus 1984;

Overwegende dat de commissie van beroep dan ook met recht gesteld heeft “dat het verslag van prof. HÄNSCH geen enkel gegeven bevat waardoor de beslissing anders zou genomen zijn, daar de commissie zowel het ongeval als de operatie verworpen heeft als zijnde geen verband hebbend met de dienst”; dat het middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 40 van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen, doordat de commissie van beroep in het bestreden besluit

ten onrechte oordeelt dat geen vergissing bewezen wordt, terwijl de verkeerde interpretatie van een document evenals het verzuim, rekening te houden met de in dat document opgenomen vermeldingen, objectieve vergissingen zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat de commissie van beroep enkel gehouden is de vergissingen te onderzoeken die in de herzieningsaanvraag werden aangetoond, dat die aanvraag over twee vergissingen handelt, enerzijds dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen het oorspronkelijk letsel van verzoeker -de hernia naar aanleiding van het ongeval- en het later opgetreden hematoom -naar aanleiding van de operatie in het militair hospitaal- en anderzijds dat er geen rekening gehouden is met de ingrepen van 4 oktober 1984 en 22 november 1984 die eveneens plaats vonden in het militair hospitaal en dat die twee vergissingen in de motivering van het besluit worden besproken met als conclusie dat er geen materiële vergissing wordt aangetoond; dat zij vervolgt dat verzoeker voor het eerst in zijn beroepsbesluiten gewag maakt van de vergissingen die hij ook in zijn verzoekschrift voor de Raad van State herneemt maar dat die argumentatie niet ontvankelijk is aangezien de herzieningsgrond niet uitgebreid kan worden tijdens de beroepsprocedure en aangezien de aangehaalde vergissingen toch niet van aard zijn om de besteden beslissing te wijzigen, aangezien de tegemoetkoming aan verzoeker geweigerd is omdat noch het letsel, noch de operatie in verband staan met de militaire dienst van verzoeker;

4.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat de wet niet verbiedt om de herzieningsgrond in de loop van de beroepsprocedure uit te breiden en dat hij zich trouwens reeds in zijn herzieningsaanvraag ook beroepen heeft op het begaan van een -materiële- vergissing, met name het gebrek aan onderscheid tussen het oorspronkelijk letsel en de gevolgen van de operatie; dat hij ook nog herhaalt dat het verslag van prof. HÄNSCH “extra in de verf zet” dat de commissie voor vergoedingspensioenen in haar oorspronkelijk besluit een “objectieve vergissing” heeft begaan toen zij, hoewel zij in het bezit was

van het verslag van de GGD waarin 15% invaliditeit aanrekenbaar werd geacht “in en door de dienst”, de aanvraag toch heeft verworpen;

4.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog stelt dat zijn besluiten voor de commissie van beroep aantonen dat hij zich wel degelijk verzet heeft tegen de redenen om de ingeroepen vergissingen te verworpen en dat hij zijn herzieningsgronden niet heeft uitgebreid;

4.5. Overwegende dat verzoeker in zijn herzieningsaanvraag van 3 februari 1997 heeft doen gelden dat de commissie voor vergoedingspensioenen op 8 april 1987 een dubbele vergissing had begaan, enerzijds door nergens een onderscheid te maken tussen de gevolgen van zijn ongeval en de gevolgen van de operatie van 30 augustus 1984 -vergissing die blijkt uit het verslag van prof. HÄNSCH- en anderzijds door geen aandacht te hebben voor de -haar bekende- ingrepen van 4 oktober 1984 en 22 november 1984 die hij in het militair ziekenhuis heeft ondergaan; dat, in de bestreden beslissing, die vergissingen worden verworpen omdat geen van beiden slaan op materiële of feitelijke vergissingen als bedoeld door artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen; dat, in zijn verzoekschrift voor de Raad van State, verzoeker die redengeving niet betwist, maar dat hij er wel een uiteenzetting geeft van een aantal vergissingen die de commissie voor vergoedingspensioenen in haar beslissing van 8 april 1987 heeft begaan door geneeskundige getuigschriften verkeerd te interpreteren of door geen rekening te houden met vermeldingen op de geneeskundige getuigschriften; dat die uiteenzetting teruggaat naar de conclusies die verzoeker heeft neergelegd voor de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen, als repliek op het advies van de commissaris-verslaggever waarin ten gronde was ingegaan op de argumentatie vervat in de aanvraag tot herziening;

Overwegende dat, binnen het kader van een herzieningsprocedure, de commissie van beroep haar onderzoek van de zaak moet beperken tot de vergissingen die in de aanvraag tot herziening aangevoerd zijn; dat de commissie van beroep dan ook geen aandacht diende te besteden aan de argumentatie die

verzoeker haar in latere procedurestukken heeft voorgelegd; dat het middel niet gegrond is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat de bestreden beslissing niet terdege gemotiveerd is aangezien de commissie van beroep niet antwoordt op zijn argumentatie met betrekking tot het bestaan van een nalatigheid of een fout die hij volgens de beslissing in eerste aanleg diende te bewijzen om aanspraak te kunnen maken op een vergoedingspensioen;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij daar in haar memorie van antwoord met recht op antwoordt dat de commissie er niet toe verplicht is te antwoorden op argumenten die gericht zijn tegen overwegingen opgenomen in de beslissing waartegen beroep ingesteld was, maar die de commissie van beroep niet bijgevalen is omdat zij haar besluit op totaal andere juridische overwegingen steunt; dat het middel niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel aanvoert dat het gerechtelijk expertiseverslag van dr. HÄNSCH niet voor advies aan de GGD overgemaakt is en dat de commissie van beroep ook geen onderzoek heeft gewijd aan dat verslag, zodat het bestreden besluit op dat vlak niet gemotiveerd is;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat het geen zin had het verslag van dr. HÄNSCH aan de GGD over te maken omdat de oorspronkelijke aanvraag van verzoeker niet om medische redenen verworpen was, dat de GGD niet geraadpleegd moet worden wanneer zij op juridische gronden van oordeel is dat de herzieningsaanvraag verworpen moet worden, en dat het manifest onjuist is dat de commissie van beroep het expertiseverslag niet onderzocht zou hebben;

6.3. Overwegende dat verzoeker niet aantoont welke rechtsregel de commissie, die beslist over een herzieningsaanvraag, zou verplichten steeds de GGD te raadplegen; dat hij in zijn laatste memorie wel verwijst naar “de rechtspraak van

de Raad van State ter zake” en naar artikel 11, § 1, eerste lid, van het Regentsbesluit van 15 juni 1949 tot bepaling van de rechtspleging voor de commissies voor vergoedingspensioenen, maar dat die verplichting niet geldt voor procedures in herziening; dat voor het overige uit de bestreden beslissing zelf en uit de stukken van het dossier blijkt dat de commissie van beroep wel degelijk het deskundig verslag van prof. HÄNSCH in haar besluitvorming betrokken heeft; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

Bij de publicatie van dit arrest wordt de identiteit van de verzoekende partij niet opgenomen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijf mei 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.